

"...

I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMLERİNİN GEREKÇESİ

İptal ve yürürlüğü durdurma istemlerini içeren 15.10.2004 günlü dava dilekçesinin gerekçe bölümü şöyledir:

"1) 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü Maddesinin Beşinci Fıkrasının Anayasanın 2 nci, 11 inci, 36 ncı ve 87 nci Maddelerine Aykırılığı

5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin birinci fıkrasında, yapı ruhsatiyesi alınmadan veya ruhsata aykırı olarak bina yapmak veya yaptırmak suç olarak nitelendirilmiş ve maddenin ikinci fıkrasında da, yapı ruhsatiyesi olmadan başlatılan inşaatlar dolayısıyla kurulan şantiyelere elektrik, su ve telefon bağlantısı yapılmasına müsaade edilmesi ayrı bir suç olarak tanımlanmıştır. 184 üncü maddenin iptali istenen beşinci fıkrasında ise; birinci ve ikinci fıkra da açıklanan suçları işleyenler hakkında, ruhsatsız ya da ruhsata aykırı olarak yapılan veya yaptırılan binanın imar planına ve ruhsatına uygun hale getirilmesi halinde kamu davası açılmayacağı, açılmış olan kamu davasının düşeceği, mahkum olunan cezanın bütün sonuçlarıyla ortadan kalkacağı hükme bağlanmıştır.

Anayasanın 87 nci maddesinde 03.10.2001 günlü, 4709 sayılı Yasa'yla yapılan değişiklikle, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin genel ve özel af ilanına karar verebilmesi "üye tamsayısının beşte üç çoğunluğunun karan"na bağlanmış; 96 ncı maddesiyle de toplantı ve karar yeter sayısı için Anayasada öngörülen ayırık durumlar saklı tutulmuştur. 87 nci maddenin nitelikli çoğunluk arayan bu düzenlemesi karşısında, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin genel ve özel af ilanı ile ilgili kararlarında 96 ncı maddede öngörülen karar yeter sayısının (toplantıya katılanların salt çoğunluğunun) yeterli olamayacağı açıktır.

Bu durumda, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrasındaki "... kamu davası açılmaz, açılmış olan kamu davası düşer, mahkum olunan ceza bütün sonuçlarıyla ortadan kalkar." kuralının "af niteliğinde olup olmadığının irdelenmesi gerekmektedir.

Kuşkusuz, 184 üncü maddenin iptali istenen beşinci fıkrasında "af sözcüğü geçmemektedir. Ancak, Anayasa Mahkemesinin 28.05.2002 tarih ve E. 2002/99, K.2002/51 sayılı kararında, "Anayasada, yasalaşma süreci özel usullere bağlanmış olan yasama işlemlerinin başka isimler altında ve farklı yöntemler uygulanarak oluşturulması durumunda, Anayasa koruyucunun iradesinin tam anlamıyla etkili ve egemen kılınabilmesi için bu işlemlerin Anayasal denetimlerinin gerçek nitelik ve içerikleri gözetilerek yapılması gerekir" denilmiştir. Şu halde, hukuksal metinlerin niteliklerinin saptanabilmesi için, o metinlerin adına yada sözcüklerine değil, amacına, içeriklerine ve etkilerine bakılması ve değerlendirmenin buna göre yapılması gerekmektedir.

184 üncü maddesinin birinci fıkrasında, yapı ruhsatiyesi alınmadan veya ruhsata aykırı olarak bina yapmak veya yaptırmak, ikinci fıkrasında yapı ruhsatiyesi olmadan başlatılan inşaatlar dolayısıyla kurulan şantiyelere elektrik, su ve telefon bağlantısı yapılmasına müsaade etmek suç olarak tanımlanmış ve bu suçu işleyenlerin bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılması öngörülmüştür. 184 üncü maddenin iptali istenen beşinci fıkrasında, birinci ve ikinci fıkra da belirtilen suçları işleyenler hakkında kamu davasının açılmayacağı, açılmış

olanların ise düşeceği, mahkum olunan cezanın da bütün sonuçlarıyla ortadan kalkacağı kurala bağlanmıştır.

Anayasa Mahkemesinin 18.07.2001 günlü, E.2001/4, K.2001/332 sayılı kararında da belirtildiği gibi, af, kimi zaman kesinleşmiş cezaları ortadan kaldıran yada değiştiren, kimi zaman da kamu davasını düşüren yada mahkumiyeti bütün sonuçlarıyla birlikte yok sayan bir yasama tasarrufudur.

184 üncü maddenin birinci ve ikinci fıkralarına aykırı davranma suçundan dava açılmayacağı, açılan davaların düşeceğinin ve mahkum olunan cezanın bütün sonuçlarıyla ortadan kalkacağı öngörülmesi, Anayasa Mahkemesinin yukarıda değinilen kararında da belirtildiği üzere af niteliğindedir. Bu nedenle, Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurulu'nda kabulünde, Anayasanın 87 nci maddesi uyarınca üye tamsayısının beşte üçünün oyunun aranması gerektiği açıktır.

Oysa, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrası Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurulu'nda, yukarıda belirtilen nitelikli çoğunluk ile kabul edilmemiştir. Anayasada, genel kuraldan ayrılarak toplantı ve karar yeter sayısı için özel düzenleme bulunduğu dikkate alınarak yapılan uyarı üzerine Genel Kurul Tutanağına

"BAŞKAN- Sayın milletvekilleri, saymamı istiyorsunuz; ben, sizin bu talebinizi çok haklı buluyorum. Ben oturum devam ettiği müddetçe sayıyorum; isterseniz, rakamları size söyleyeyim. Şu istikamette, yani, genelde, muhalefetin oturduğu istikametteki sayı, bugün 85'i aşmadı, 80 ile 85 arasında, sürekli takip ediyorum. Bu taraf 140'tan aşağı düşmedi. Lütfen ben işimi yapıyorum" kaydı geçmiştir.

Belirtilen duruma göre, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin iptali istenen beşinci fıkrası, Anayasanın 87 nci maddesinde öngörülen karar yeter sayısı olmaksızın kabul edilmiş olduğundan, bu maddeye aykırı düşmektedir. Hukuk ve fiilen af sonucunu doğurmaya elverişli yasaların çıkarılmasında uyulması zorunlu özel karar yeter sayısına uyulmaması, bu tasarrufun kanun gücünde ve etkisinde olmadığı, yasalastığı andan itibaren uygulama ve yaptırım gücünün sakatlığının kabulünü zorunlu kılar.

Öte yandan, Anayasanın 2 nci maddesinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir hukuk devleti olduğu, 36 ncı maddesinde, herkesin, meşru vasıta ve yollardan yararlanarak yargı mercileri önünde davacı yada davalı olarak sav ve savunma hakkına sahip bulunduğu belirtilmiştir.

İptali istenen 184 üncü maddenin beşinci fıkrası ile getirilen davaların düşeceğine ilişkin düzenlemenin, yargılama sonucunda beraat edebilecekler, yönünden aleyhte sonuç doğuracağı açıktır. Hakkında kimi nedenlerle kamu davası açılmış kişilerin, savunup aklanabilmeleri olanaklı iken, seçme hakkı tanınmadan açılmış bulunan kamu davalarının kendiliğinden ortadan kaldırılması hak arama özgürlüğünün engellemesi anlamına gelmekte ve bu durum hukuk devleti ilkesi ile de çelişmektedir. Çünkü kişinin hak arama özgürlüğünün korunması hukuk devletinin temel unsurlarındandır.

Nitekim, Anayasa Mahkemesinin 18.07.2001 günlü, E. 2001/4, K. 2001/332 sayılı kararı ile, 4616 sayılı "23 Nisan 1999 Tarihine Kadar İşlenen Suçlardan Dolayı Şartla Salıverilmeye, Dava ve Cezaların Ertelenmesine Dair Kanun"un ilgili maddeleri, yukarıdaki gerekçeyle iptal edilmiştir.

Bu nedenle, 184 üncü maddenin beşinci fıkrası, hak arama özgürlüğünü kısıtlayıcı içeriğiyle Anayasanın 2 nci ve 36 ncı maddelerine de aykırı düşmektedir.

Diğer taraftan, bir yasa kuralının Anayasanın herhangi bir kuralına aykırılığının tespiti onun kendiliğinden Anayasanın 11 inci maddesine de aykırılığı sonucunu doğuracaktır (Anayasa Mahkemesinin 03.06.1988 tarih ve E. 1987/28, K. 1988/16 sayılı kararı, AMKD., sa.24, shf. 225).

Açıklanan nedenlerle 26.09.2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrasının, Anayasanın 2 nci, 11 inci, 36 ncı ve 87 nci maddelerine aykırı olduğundan iptali gerekmektedir.

2) 26.09.2004 Tarih ve 5237 Sayılı Türk Ceza Kanununun 344 üncü Maddesinin (b) Fıkrasının Anayasanın 2 nci, 11 inci, 56 ncı ve 90 inci Maddelerine Aykırılığı

"Çevre hakkı"nın başlıca insan hakkı olmasına, çevrenin ve doğal dengenin korunmasının da uluslararası bir yükümlülük olmasına karşın, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 344 üncü maddesinin (b) fıkrasında; çevrenin kasten kirletilmesi ve çevrenin taksirle kirletilmesi suçlarını hürriyeti bağlayıcı ceza ile müeyyideye bağlayan 181 inci ve 182 nci maddelerin birinci fıkralarının, yayımı tarihinden iki yıl sonra yürürlüğe girmesi öngörülmüştür. Bu düzenleme öncelikle, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 1 inci maddesinde açıklanan ceza kanununun amacı ile bağdaşmadığı için Anayasanın 2 nci maddesine aykırıdır. Şöyleki;

Türk Ceza Kanunun 1 inci maddesinde, Kanunun amacı şöyle açıklanmıştır:

"(1) Ceza Kanununun amacı; kişi hak ve özgürlüklerini, kamu düzen ve güvenliğini, hukuk devletini, kamu sağlığını ve çevreyi, toplum barışını korumak, suç işlenmesini önlemektir. Kanunda, bu amacın gerçekleştirilmesi için ceza sorumluluğunun temel esasları ile suçlar, ceza ve güvenlik tedbirlerinin türleri düzenlenmiştir."

Görüldüğü üzere, Ceza Kanununun temel amaçlarından birisi, "çevreyi korumak" olup bu amacın gerçekleşmesi için de suç ve cezanın düzenlenmesi öngörülmüştür. Böyle bir suç ve cezanın düzenlenmesinin yöneldiği nihai amaç ise kuşkusuz kamu yararadır. Hal böyle iken iptali istenen hüküm ile, çevrenin korunması için suç ve ceza düzenlenmiş ancak bunun yürürlük tarihi iki yıl sonraya ertelenmiştir. Böyle bir durumda, Türk Ceza Kanununun çevrenin korunması amacının ve dolayısı ile kamu yararının gerçekleştiğini söylemenin mümkün olamayacağı kuşkusuzdur. Bir Kanunun amacına uygun olarak ve kamu yararına yönelik düzenlemede bulunması hukukun ana ilkelerinin bir gereğidir.

Hukuk Devletinde yasa koyucu organ da dahil olmak üzere, Devletin bütün organları üstünde hukukun mutlak bir egemenliğe sahip olması, yasa koyucunun faaliyetlerinde kendisini her zaman Anayasa ve hukukun üstün kuralları ile bağlı tutması gerekir. Çünkü yasanın da üstünde yasa koyucunun bozamayacağı temel hukuk ilkeleri ve Anayasa vardır. Hukukun ana ilkelerine dayanmayan, Devletin amacı ve varlığı nedeniyle bağdaşmayan ve sadece belli bir anda ortaya çıkan geçici bir çoğunluğun sağladığı kuvvete dayanarak çıkarılan yasalar kamu vicdanında olumsuz etkiler yaratır. Böyle bir yasa hukukun yüceliğini yansıtmaz. Böyle bir yasayı hukuk devletinin tasarrufu niteliğinde saymak olanaksızdır (Any. Mah. E. 1963/124, K. 1963/243, AMKD. S.1, s.243).

Bu nedenle, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun iptali istenen 344 üncü maddesinin (b) fıkrası Anayasanın 2 nci maddesine aykırıdır.

Diğer yandan bir fiili suç olarak tanımlayan ve yaptırıma bağlayan hükümlerin yürürlüklerinin yasanın tüm hükümlerinden daha geç yürürlüğe girmesini sağlayacak bir düzenlemenin, bu hükümler yürürlüğe girinceye kadar söz konusu fiillerin işlenmesi bakımından yüreklendirici bir etki yapacağı da açıktır. Halbuki bir hukuk devletinde devlet suç işlenmesini teşvik için değil, suç işlenmesini engellemek için yasa çıkarmak durumundadır. Bu bakımdan da söz konusu (b) fıkrası Anayasanın 2 nci maddesinde belirtilen hukuk devleti ilkesi ile çelişmektedir.

Diğer taraftan iptali istenen (b) fıkrasının, Anayasanın 56 ncı maddesinde "Sosyal ve Ekonomik Haklar ve Ödevler" bölümünde yer alan çevre hakkının da zedelenmesine yol açtığı görülmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının 56 ncı maddesinde "Herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir" demek ve çevreyi geliştirmenin, çevre sağlığını korumanın ve çevre kirlenmesini önlemenin hem Devletin hem de vatandaşların ödevi olduğu vurgulanmaktadır. Bu düzenleme Avrupa Birliği'nin Beşinci Çevre Eylem Programı'nda getirilen "ortak sorumluluk" yaklaşımıyla uyumludur.

İnsanların ve diğer canlıların sağlıklı yaşamasını sağlayan hava, su, toprak ve kültürel değerler çevreyi oluşturmaktadır. "Çevrenin kasten kirlenmesi" ve "çevrenin taksirle kirlenmesi" suçlarını hürriyeti bağlayıcı ceza ile müeyyideye bağlayan 181 inci ve 182 nci maddelerin birinci fıkralarının, yayımı tarihinden iki yıl sonra yürürlüğe girmesinin öngörülmesinin; Anayasanın 56 ncı maddesi ile çevrenin kirlenmesinin önlenmesi konusunda Devlete verilen ödevin yerine getirilmemesi ve savsaklanması anlamına geldiği açıktır. Bu nedenle, 344 üncü maddesinin (b) fıkrası Anayasanın 56 ncı maddesine aykırı bir nitelik taşımaktadır.

Çevrenin korunması ve çevre kirliliği problemi, kirliliğin kaynağı olan ülke ile sınırlı kalmamakta dünya üzerinde varolan diğer devletleri ve insanları da etkilemekte ve ilgilendirmektedir. Bunun tabii sonucu olarak, çevre ile ilgili birtakım Devletler arası düzenlemelerin yapılması da zorunluluk olduğundan dolayı çevrenin korunması ve çevre kirliliğinin önlenmesi için birtakım devletlerarası çalışmalar ve toplantılar tertip edilmiş, bildirgeler yayımlanmış, Türkiye'nin de katıldığı uluslararası sözleşmeler düzenlenmiştir.

Bir insan hakkı olan 'çevre hakkı' ilk kez 1972'de Birleşmiş Milletler Çevre Konferansı sonucunda yayımlanan Stockholm Deklarasyonunda yer almıştır.

Stockholm Deklarasyonu çevre ile ilgili ilk önemli belge olarak kabul edilmektedir. 1 inci maddesinde "insanın; hürriyet, eşitlik ve yeterli yaşam koşulları sağlayan onurlu ve refah içinde bir çevrede yaşamak temel hakkıdır" sözleriyle başlayan deklarasyon doğal hayatın korunması; yenilenebilen kaynakların korunması; yenilenemeyen kaynakların tükenme tehlikesine karşı önlemler alma; toksit ve diğer maddelerin deşarjı, ısının doğaya onu zararsız kılabilen kapasiteyi aşacak şekilde bırakılmasının engellenmesi; kalkınmanın gerekleri ile çevrenin korunması arasındaki çelişkilerin giderilmesi; nükleer silahlara karşı çevrenin korunması gibi konuları ele almaktadır.

28 Ekim 1982 Dünya Doğa Şartı ve 1990 Paris Sözleşmesinde çevre hakkı ile ilgili somut maddeler yer almıştır.

Daha sonra 1984 yılında Tokyo Konferansı tertip edilmiş ve bu konferansın sonucunda yayınlanan bildiride ise "Gelişme kavramı yeniden gözden geçirilmeli ve her ülkenin ekonomik gelişmesi, kaynakların korunması ve arttırılması dikkate alınarak gerçekleştirilmelidir. İktisadi büyümede, sadece iktisadi geliştirme göstergeleri değil, aynı zamanda tabii kaynakların korunması, hastalıklarla mücadele edilmesi, kültür miraslarının korunması gibi konularla da ilgilenilmelidir. Temiz hava, su, orman, toprak gibi çevre kaynakları korunmalı, dengeli bir nüfus artışı sağlanmalıdır. Bütün ülkelerde teknolojik gelişmeler, çevre faktörlerine önem verecek şekilde yönlendirilmelidir." denilmiştir.

Biyolojik çeşitliliğin korunmasının insanlığın ortak sorunu olduğunu vurgulayan BM üyesi akit taraflar 1992'de Rio'da Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi'ni kabul etmişlerdir. Türkiye, 29.08.1996 tarih ve 4177 sayılı kanunla sözleşmeyi onaylamıştır. Sözleşme ile "biyolojik çeşitliliğin korunması", "biyolojik kaynakların muhafazası", "biyoteknolojinin özgün, verimli ve çevreye uygun kullanımı", "ekosistemin korunması", "biyolojik çeşitlilik oluşturan canlıların ex-situ korunması", "canlıların yaşam ortamlarının korunması", "canlıların in-situ koşullarının korunması" ve "biyolojik çeşitlilik oluşturan canlıların sürdürülebilir kullanımı" konuları ele alınmıştır.

Bu sözleşmede, insanların sürekli ve dengeli kalkınmanın merkezinde olduğu ve doğa ile uyum içinde sağlıklı ve verimli bir hayata hakları olduğu belirtilmiştir.

Ülkemizin de taraf olduğu Akdeniz'in Kirlenmeye Karşı Korunması (Barselona) Sözleşmesi'nin ve Sözleşme'ye ait protokollerin gözden geçirilerek güncelleştirilmesi sonucunda 1995 yılında yeniden imzaya açılan "Akdeniz'in Deniz Ortamı ve Kıyı Bölgesinin Korunması Sözleşmesi"ne, "Akdeniz'de Gemilerden ve Uçaklardan Boşaltma veya Denizde Yakmadan Kaynaklanan Kirliliğinin Önlenmesi ve Ortadan Kaldırılması Protokolü"ne, "Akdeniz'in Kara Kökenli Kaynaklardan ve Faaliyetlerden Dolayı Kirlenmeye Karşı Korunması Protokolü"ne, "Akdeniz'de Özel Koruma Alanları ve Biyolojik Çeşitliliğe İlişkin Protokol"e katılmamız; 31.05.1963 tarihli ve 244 sayılı Kanunun 3 üncü ve 5 inci maddelerine göre, Bakanlar Kurulu'nun 22.07.2002 tarih ve 2002/4545 sayılı kararı ile kabul edilmiştir (R.G. 22.08.2002, sa. 24854).

"Akdeniz'in Kara Kökenli Kaynaklardan ve Faaliyetlerden Dolayı Kirlenmeye Karşı Korunması Protokolü" nün Genel Hükümler bölümündeki 1 inci maddesinde aynen şöyle denilmektedir:

"Bu Protokol'ün bundan böyle "Taraflar" olarak anılacak olan Akit Tarafları, zehirli kalıcı ve biyoakümülyasyona eğilimli maddelerin girdilerini aşamalı olarak ortadan kaldırmaya öncelik vererek, Akdeniz Alanı'nın ırmaklarından, kıyı tesislerinden veya kanallarından gelen ve ülkeleri içindeki tüm diğer kara kökenli kaynaklardan veya etkinliklerden dolayı ortaya çıkan atıkların yol açtığı kirliliği mümkün olan en yüksek düzeyde önlemek, azaltmak, bu kirlilikle mücadele etmek ve bu kirliliği ortadan kaldırmak için uygun olan tüm önlemleri alacaklardır."

5237 sayılı Türk Ceza Kanununun iptali istenen 344 üncü maddesinin (b) fıkrası; yukarıda açıklanan Birleşmiş Milletler'in ilan ettiği Dünya Doğa Şartı'na ve 1972'de Birleşmiş Milletler Çevre Konferansı sonucunda yayımlanan Stockholm Deklarasyonundaki "çevre hakkı"na ve 1992 Rio Toplantısında imzalanan Çevre Sözleşmesi'ne ve "Akdeniz'in Kara

Kökenli Kaynaklardan ve Faaliyetlerden Dolaylı Kirlenmeye Karşı Korunması Protokolü'ne de aykırıdır. Anayasanın 90 inci maddesinde insan haklarına ilişkin andlaşmalarla kanunların aynı konuda hükümler taşımaları halinde andlaşmaya uyulacağının ifade edildiği göz önünde tutulduğunda, uluslararası andlaşmaya aykırı bir düzenlemenin Anayasanın 90 inci maddesi ile çeliştiğini de söylemek gerekmektedir.

Diğer taraftan, bir yasa kuralının Anayasanın herhangi bir kuralına aykırılığının tespiti onun kendiliğinden Anayasanın 11 inci maddesine de aykırılığı sonucunu doğuracaktır (Anayasa Mahkemesinin 03.06.1988 tarih ve E. 1987/28, K. 1988/16 sayılı kararı, AMKD., sa.24, shf. 225).

Açıklanan nedenlerle 26.09.2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 344 üncü maddesinin (b) fıkrası, Anayasanın 2 nci, 11 inci, 56 ncı, ve 90 inci maddelerine aykırı olduğundan iptali gerekmektedir.

IV. YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEMİNİN GEREKÇESİ

Anayasal düzenin en kısa sürede hukuka aykırı kurallardan arındırılması, hukuk devleti sayılmanın gereğidir. Anayasaya aykırılığın sürdürülmesinin, bir hukuk devletinde subjektif yararların üstünde, özenle korunması gereken hukukun üstünlüğü ilkesini zedeleyeceği kuşkusuzdur. Hukukun üstünlüğü ilkesinin sağlanamadığı bir düzende, kişi hak ve özgürlükleri güvence altında sayılamayacağından, bu ilkenin zedelenmesinin hukuk devleti yönünden giderilmesi olanaksız durum ve zararlara yol açacağına duraksama bulunmamaktadır.

5237 sayılı Kanunun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrası ile 344 üncü maddesinin (b) fıkrası da, yukarıda açıklanan nedenlerle Anayasaya aykırı olduklarından, yürürlüklerinin sürdürülmesi hukukun üstünlüğü ilkesinin zedelenmesine ve dolayısı ile kişi hak ve özgürlüklerinin güvencesiz kalmasına yol açacaklardır.

Diğer yandan 184 üncü maddenin beşinci fıkrasının yürürlüğünü sürdürmesi halinde, gerekli yeter sayı ile kabul edilmediği için hukuken varlık kazanmamış bulunan bir düzenleme, pek çok olayda uygulanabilecek ve hükmün iptali halinde, doğmuş bulunan durum ve zararların giderilmesi mümkün olamayacaktır.

344 üncü maddenin (b) fıkrasının yürürlüğünü sürdürmesi halinde ise çevre hakkı güvencesiz kalacak ve hükmün yürürlüğe gireceği tarihe kadar çevre hakkına yönelik ihlaller yaptırımsız kalacağı için adeta yasallaşacaktır. Böyle bir durumun ise bu ihlalleri artıracığı ve "çevre"yi korumasız bırakacağı açıktır. Bunun sonucunda ise, giderilmesi olanaksız durum zararlar doğacaktır.

Bu nedenlerle 5237 sayılı Kanunun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrası ile 344 üncü maddesinin (b) fıkrası hakkında, yürürlüklerinin durdurulması da istenerek iptal davası açılmıştır.

V. SONUÇ VE İSTEM

Yukarıda açıklanan gerekçelerle;

1) 26.09.2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 184 üncü maddesinin beşinci fıkrasının, Anayasanın 2 nci, 11 inci, 36 ncı ve 87 nci maddelerine aykırı olduğu için iptaline,

Esas Sayısı : 2004/92
Karar Sayısı : 2008/119

2) 26.09.2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanununun 344 üncü maddesinin (b) fıkrasının, Anayasanın 2 nci, 11 inci, 56 ncı ve 90 inci maddelerine aykırı olduğu için iptaline,

3) Uygulanmaları halinde giderilmesi olanaksız zarar ve durumlar doğacağı için, iptal davası sonuçlanıncaya kadar, bu hükümlerin yürürlüklerinin durdurulmasına karar verilmesine ilişkin istemimizi saygı ile arz ederiz.""